

Robert Șerban

Știu pe cineva

povestiri

POLIROM
2026

Cuprins

O zi ca nicidecum alta	5
Cum mi-am intrat în mână	10
Ciudata lui Florinel	14
Azi e despre tine	22
Cerșetorul de pe partea cealaltă	25
Știu pe cineva	31
Dublura de încredere	36
Dar nu-i pisică	41
Dintre strategiile bătrâneții	46
La cimitirul sărac nici morții nu trag	52
Șarpe violet prin iarbă	56
Șuhaida	60
Trei sferturi de ceas din viața unui insomniac.	64
Pragul înalt al vânătorului	69
Darul răzbunării	74
De unde vine sângele	79
Dispariție în Istanbul	83
Dracul gol preferă grașii	88

O minge albastră, din cauciuc subțire	96
Secretele meșterului fotograf	99
Demonstrațiile nemuririi	105
Mesajul noului zeu Namib	108
Dar din darul de Crăciun	115
Scadența a fost ieri	119
Ambrozienii de la etajul nostru	123
Înapoi, vreau înapoi!	127
Indestructibil	130
Surprinzătorul domn Titulescu	136
Ascunzătoarea de sus	140
Ciunga	144
Niță norocosul, Nitză tâmpitul	149
Haină neagră. Sau poate nu chiar	154
Limba de moarte a pictorului	159
Mișcările pălăriei	166
În căutarea unei ieșiri glorioase	171
Citrice și malpraxis	175
Sub unghie	178
C-o singură mână	182
Planurile pasagerului predictibil	185
Dacă nu te prăbușești acum	191

Pe atunci erau mult mai multe mame grase decât acum. Cele de azi mănâncă echilibrat și verde, au concediu de maternitate doi ani, slăbesc imediat după naștere fiindcă merg la sală, aleargă, țin cure, beau apă cu lămâie, schimbă diete între ele, au maseuze care le vin acasă și le frământă până le topesc grăsimile, fac tratamente anticelulitice.

Mamele de atunci croșetau cu iglița, coseau goblenuri, făceau din lână ciorapi, veste, fulare, mănuși cu un singur deget, flanele. Pentru copiii și soții lor sau pentru vânzare, fiindcă nu toți aveau lână de oaie. Stăteau mult pe bancă și chiar dacă vorbeau încontinuu unele cu altele, chiar dacă discutau în contradictoriu ori se certau, mâinile le mergeau întruna.

Din când în când, își strigau copiii. Dacă nu primeau răspuns, se uitau după ei, fără să-și oprească mâinile din lucru. Însă copiii răspundeau când erau strigați de la geamuri, de la balcoane ori de pe bănci, fiindcă așa erau instruiți. Așa eram instruiți: să zicem „da“ din prima, ca să nu-și răcească părinții gura de pomană și, mai ales, să nu-i băgăm la griji. Și așa aveau destule, cu serviciile, cu cozile, cu părinții lor care se îmbolnăveau, cu curentul care se lua ore în șir, cu frigul, iarna, cu noi, care trebuia să creștem mari, cu televizoarele la care n-aveau ce vedea: doar telejurnale cu Ceaușescu și realizări, cu

cântece patriotice de la coruri patriotice. Atunci când se întâmpla ca unul dintre noi să n-audă, era avertizat de ceilalți: „Vezi că te strigă ai tăi“.

Mamele grase erau mai bune, mai înțeleghătoare, mai puțin nervoase. Spuneau cel mai des „Lasă-l, că-i copil“, își pocneau cel mai rar progeniturile și le îndemneau să împartă ce aveau de mâncare cu ceilalți, când nu ne serveau chiar ele cu bomboane lipicioase, din pungi de hârtie maro, cu biscuiți tari ca scoicile, din pungi de plastic, cu napolitane umplute cu cremă de lămâie sau cu pufarine.

Tanti Luciana avea părul scurt și creț, era cârnă, dulcică și roșie tot timpul în obraji, iar pieptul îi era uriaș, încât părea că va exploda la următoarea mișcare. Era mama lui Costi, prea mic și mototol ca să mă joc cu el.

Uneori, tanti mă ruga să am grijă de dânsul până urca în apartament să-i aducă apă ori căciula, batista sau ce mai avea el nevoie. Nu se-ntorcea niciodată cu mâna goală și întotdeauna primeam și eu ceva, plus o mângâiere pe cap, care mă înfiora.

Când am mai crescut, trăgeam cu ochiul la nasturii de la bluzele ei și speram să prind momentul când unul se va rupe sau se va deschide, iar sânii colosali, care s-au tot mărit, o să-i năvălească afară. N-am avut noroc și a trebuit să mă mulțumesc cu imaginea sutienelor, două

crem și unul negru, pe care le puneam la uscat, pe rând, în balconul ce dădea spre camera mea.

Doamna Sileanu citea tot timpul când ieșea cu fetele ei. Gemene, slăbănoage, roșcate, nu le păsa de ce era în jur. Se jucau una cu alta și se trăgeau de păr. Îmi amintesc că, la un moment dat, n-au mai venit îmbrăcate la fel, cum făceau până atunci. Cu toții am crezut că s-a întâmplat ceva și am încercat să ne dăm seama ce-ar fi putut-o determina pe doamna să nu le mai dea haine identice, care făceau imposibilă diferențierea între Ema și Corina. Să fi crezut că așa ne va fi mai ușor nouă, celor din curtea blocurilor, să le băgăm în seamă? Poate că da.

Doamna Sileanu era înaltă, jucase baschet în tinerețe și, fiindcă urmase niște tratamente ca să rămână însărcinată, se îngrășase. Era o apariție care te oprea din orice-ai fi făcut. Nu știu câte kilograme putea să aibă, dar sigur mai mult de 150. Iar respectul pe care mi-l impunea cu statura ei era dublat de faptul că avea întotdeauna o carte ce îi capta rapid atenția.

Uneori mai dădea din mână când o necăjea câte-o muscă, dar era un gest inconștient, fiindcă nu contenea din citit. Ofta din când în când, iar trupu-i uriaș părea că se desumflă și că n-o să-și mai revină. Însă imediat trăgea aer în piept și alura i se refăcea brusc, ca balonul din *Cinci săptămâni în balon*. Mă simțeam bine pe lângă

ea fiindcă nu-mi imaginasem că grașii citesc. Iar doamna citea de rupea și era singura mamă dintre blocuri care făcea asta.

Părinții mei citeau, frații mamei citeau, sora tatălui era profesoară și avea o bibliotecă de mii de cărți, din care se înfruptau și rudele, iar bunicii, la țară, aveau și ei cărți, pe care iarna nu le foloseau ca să aprindă focul în sobă. Dar toți erau dacă nu slabi, sigur nu grași. Și am fost ferm convins, în primii mei ani de viață, că cititul e o îndeletnicire doar pentru oamenii slabi. Probabil că tocmai de asta nu mi-a plăcut niciodată să citesc, deși nu-s gras.

Dar firea mea e una voluptoasă și excesivă. Sunt mâncău, n-am preferințe, n-am fițe, nu fac mofturi, îmi place orice. Atât că de mine nu s-a prins. Mi s-a spus că am arderile puternice. Aș fi preferat să fie la foc mic, ca să fiu mai corpulent, mai rubicond, nu ca un țâr. Să am puțină burtică, nu să fiu deșirat, cu mâini lungi, ca de urangutan.

Se zice că nu toți grașii sunt sănătoși tocmai pentru că mănâncă mult. Unii au tot felul de organe și glande dereglate, care nu mai lucrează cum trebuie. Așa e, am prieteni la care și apa pe care o beau devine parte din ei, fiindcă le rămâne în țesuturi și le mărește volumul, îi îngrașă puțin câte puțin. N-au ce face, dar sunt veseli și eu îi iubesc.

Nu doar mamele îi însoțeau pe copii între blocuri. Nenea Sociu era bunicul lui Emilian și al lui Rică, doi băieți nițel mai mari ca mine, cu care mă jucam des, mai ales rațele și vânătorii, bambilici ori „9 pietre“. Erau simpatici și prietenoși, iar bunicul lor, o minune de om. Avea o burtă ca de gravidă, pe care maiourile și tricourile mulate i-o scoteau în evidență, mai ales că era scundac.

Mamele bârfeau c-ar avea ciroză sau ceva grav pe la intestine, băieții mai mari ziceau că e așa de la bere și șprițuri, dar pe mine nu mă interesa ce îi umfla burdihanul lui nea Sociu, căci tare-mi plăcea, mai ales că avea grijă să nu se lege golanii de la alte blocuri de noi.

Ne invita să-i punem mâna pe pânțece ca să avem noroc și ne spunea ba că a-nghițit o minge medicinală, ba un copil, ba o lubeniță, ba toate sarmalele de la nuntă, când s-a-nsurat.

Tot timpul inventa ceva de genul ăsta ori ne povestea cum a trecut Marea Neagră, până la turci, doar stând pe spate, dând uite-așa din palme, și cum n-au putut să-l ajungă nici cu șalupele, nici cu paza de coastă, nici cu scafandrii.

— Dar chiar așa de repede înoți, nea Sociule, că întreci o barcă cu motor?

— Nu, mă, cum să înot mai repede ca barca cu motor, ce dracu'?! Dar am o tehnică a mea, specială: trag o bășină care mă propulsează

cinci-șase kilometri, de zici că-s torpilă. Când să pună turcii mâna pe mine, eu... pârț și dispăream de lângă ei. Iar... pârț și tăiam apa ca peștele ăla, spadă.

Bunicul lui Emi și Rică nu doar că ne povestea, dar și dădea câte una bubuitoare, încât noi eram pe jos de râs și îl iubeam și mai mult.

Foarte frumoasă, cu ochi albaștri și părul buclat era mama lui Nati. Chiar mai frumoasă decât blonda de la ABBA. Nati îi semăna, tuturor le plăcea și toți căutau ori inventau ocazii să-i fie în preajmă. Eu preferam să stau în preajma maică-sii, Marina, chiar dacă rochiile îi erau ude de la transpirație și mirosea a tocană de roșii. Vorbea tare, mult și cu toată lumea. Își iubea cu exaltare fiica, o pupa tot timpul și era fericită s-o audă râzând. Tanti Marina radia de bunătate. Îmi plăcea când îmi puneă întrebări și când, după ce răspundeam, mă lăuda că-s deștept.

Odată am făcut o prostie, probabil ca să-i atrag atenția asupra mea: i-am legat între ele șireturile de la teniși. N-am avut nicio intenție rea, nu mi-a trecut prin cap că o să se împiedice și o să cadă. Adică o clipă m-am gândit la asta, însă numai o clipă, fiindcă urma să o avertizez că i s-au înnădit șireturile. Aș fi făcut o faptă bună, pentru care m-ar fi plăcut și mai mult. Doar că ea era ca un tanc, mare, imprevizibilă și iute. S-a ridicat brusc de pe bancă și a dat să pornească